

Sygn. akt **XXVII Ca 50/17**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<b>SSO Robert Zegadło</b>
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Gromek

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. B.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

**o zapłatę**

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 1 sierpnia 2016 r., sygn. akt II C 551/16

1. oddała apelację;
2. nie obciąża E. B. kosztami procesu w instancji odwoławczej.

SSO Robert Zegadło

**Sygn. akt XXVII Ca 50/17**

## UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505<sup>13</sup> § 2 k.p.c., ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego należy uznać za zasadne, chociaż z innych przyczyn niż podane w uzasadnieniu.

Należy bowiem wskazać, iż w dniu 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16 Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie, stwierdził, że „roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7

rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c.”.

W świetle powyższego, podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie przez powoda uznać należało za skuteczny.

Powódka dochodziła odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 16 marca 2014 r. Natomiast z powództwem o jego zasądzenie wystąpiła dopiero w dniu 10 grudnia 2015 r. Mając na uwadze, że zgodnie z przywołanym, najnowszym stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenia tego typu ulegają przedawnieniu stosownie do regulacji art. 778 k.c. z upływem roku od dnia wykonania przewozu, roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art.117 § 2 k.c. ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienie do uchylenia się od jego zaspokojenia. Jest to przysługujące dłużnikowi prawo podmiotowe kształtujące, a oświadczenie w tym przedmiocie ma charakter swoistej jednostronnej czynności prawnokształtującej (por. wyrok SN z 19.3.1997r. II CKN 46/97, OSNC 1996, nr 10, poz.143). Z chwilą dojścia oświadczenia dłużnika do wierzyciela, który dopuścił do przedawnienia, następuje przekształcenie zobowiązania zupełnego w zobowiązanie naturalne i roszczenie wierzyciela nie może być skutecznie dochodzone, oczywiście jeżeli dłużnik zasadnie zgłosi zarzut przedawnienia. Dotyczy to zarówno roszczenia głównego, jak i odsetek za opóźnienie (por. uchwała SN z 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNC 1996, nr 3, poz.31). Jak zostało wyżej wskazane zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego był zasadny.

Możliwe jest nieuwzględnienie przez sąd zarzutu przedawnienia roszczenia, jeżeli istnieją podstawy do oceny, że podniesiony zarzut stanowi w okolicznościach konkretnej sprawy nadużycie prawa, o którym mowa w art. 5 k.c. W orzecnictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut przedawnienia stanowi prawo podmiotowe dłużnika, dlatego uznanie zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa i uwzględnienie przez sąd przedawnionego roszczenia możliwe jest jedynie wyjątkowo, gdy indywidualna ocena okoliczności w rozstrzyganej sprawie wskazuje, iż opóźnienie w dochodzeniu przedawnionego roszczenia jest spowodowane szczególnymi przesłankami uzasadniającymi to opóźnienie i nie jest ono nadmierne (por. wyrok SN z dnia 7 czerwca 200 r. III CKN 522/99, wyrok SN z dnia 14 grudnia 2011 r., I CSK 238/11). W orzecnictwie podkreśla się, że dla oceny, czy podniesiony zarzut przedawnienia nie nosi znamion nadużycia prawa, konieczne jest rozważenie charakteru dochodzonego roszczenia, przyczyn opóźnienia oraz długości okresu, jaki minął po upływie przedawnienia. Ponieważ art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy, zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie nie zaistniały wyjątkowe okoliczności, które niweczyłyby skutki zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

W konsekwencji powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając okoliczność, że wydanie powołanej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r. było spowodowane dotychczasowymi rozbieżnościami w ocenie przyjmowanego przez sądy terminu przedawnienia oraz fakt, że nakład pracy pełnomocnika pozwanego nie był duży, a postępowanie sądowe nie było skomplikowane. W orzecnictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie stwierdzono, że nieznaczny nakład pracy pełnomocnika stanowi jeden z wypadków szczególnie uzasadnionych, o których mowa w art. 102 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1999 r., I PKN 59/99).

SSO Robert Zegadło